

rigtigt. Men ogsaa med Hensyn til Enighedskamre er det jo et aabent Spørgsmaal, om man ikke kan komme til bedre Bestemmelser end dem, som Loven har, og der har jo det ærede Medlem fremhævet et Moment, som ganske sikkert fortjener Overvejelse, nemlig om det ikke var muligt at bringe Enighedskamrene i nærmere Forbindelse med de nu bestaaende frivillige Voldgiftsretter. Disse saakaldte private Voldgiftsretter ere nemlig ikke egentlige Voldgiftsretter, idet de selvfølgelig ikke kunne træffe nogen endelig Afgørelse. — De have i øvrigt givet Anledning til, at der er kommet en Betegnelse ind i Lovforslagets §§ 21 og 22, som ikke er rigtig. Herpaa har Opmærksomheden ogsaa tidligere været henvendt i dette Ting, da Taleren var om, at Enighedskamrene, naar det bristede for dem med at tilvejebringe Enighed mellem Arbejdsgivere og Arbejdere, skulde affige en „Voldgiftskendelse“. Det er et fuldstændig urigtigt Udtryk, fordi den Udtalelse, Kamrene kunne komme med, ikke er og ikke kan være nogen Voldgiftskendelse. Det er ogsaa et Punkt i Lovforslaget, hvori der maa foretages Forandringer for at bringe det i Overensstemmelse med det, man egentlig tilsigter. Jeg er saa fuldstændig enig med det ærede Medlem i, at der i de senere Aar, særlig her i Kjøbenhavn, er gjort et stort Arbejde for at bringe disse saakaldte private Voldgiftsretter fremad, og jeg har tidligere haft Lejlighed til her i denne Sal at udtale mig om, at det vilde være til stor Stade, om denne Lov virkelig skulde have den Virkning, at de private Voldgiftsretter tabte al deres Betydning, men jeg har ogsaa haft Lejlighed til at tilføje, at jeg ikke tror, at denne Følge vil indtræde, fordi der er store Omraader, hvor de private Voldgiftsretter ville komme til at virke uanset denne Lov, navnlig med Hensyn til alle Spørgsmaal om Forstaaelsen af Prækursoranter.

Det er — skal jeg endnu tilføje — mig bekendt, at der navnlig i Kjøbenhavn i Haandværker- og Industrikredse er stor Stemning for at gaa forsigtig frem med Hensyn til Behandlingen af denne Sag, saaledes som ogsaa berørt af det ærede Medlem, der sidst havde Ordet (Jussing). Jeg kan godt forstaa den Stemning, der saaledes er kommen frem i de paaagældende Kredse her i Kjøbenhavn. Det er nemlig et Tilbageflag oven paa den Henrykkelse, kan man nærmest kalde det, hvormed dette Lovforslag blev modtaget i Begyndelsen, uden at man havde gjort sig rigtig klart, hvad Forslaget gik ud paa. Nu ser man efterhaanden bedre, hvad det indeholder, og saa synes Stemningen at skulle gaa lidt over mod det modsatte. Nu begynder

man at blive ængstelig for, hvad Loven tilsigter, og navnlig for, at det skal gaa ud over de frivillige Organisationer imellem Arbejdsgiverne. Jeg har imidlertid Haab om, at man kan faa noget ud af Loven ogsaa med Bevaring af Arbejdsgivernes frivillige Organisationer. Jeg skal i saa Henseende blot henvise til, at det Næringslovforslag, som foreligger, jo tilsigter at styrke Mesterorganisationerne, og der kan være Haab om, at vi ad denne Vej ogsaa kunne hjælpe til, at disse Organisationer ogsaa i Fremtiden kunne komme til at fortsætte det Liv, de hidtil have ført.

Andsten: De Udtalelser, der kom frem fra det ærede 3dje Medlem for 1ste Kreds (Jussing), antage mere og mere Karakteren af en egentlig Modstand mod denne Lov, og tyde ikke saa meget paa et Ønske om at faa Sagen grundig undersøgt som paa at faa den udfødt. Jeg tror ikke, jeg tager fejl, naar jeg betegner det Standpunkt, hvorpaa det ærede Medlem staar for Tiden, som nærmest en egentlig Modstand mod Lovforslaget. Jeg kan ikke ret forstaa, hvorfra denne Modstand kan komme, eller hvori den kan være begrundet. Sagen er jo den — det erkendes jo fra alle Sider — at den nuværende Tilstand i Samsundet afføder Stridigheder mellem Arbejdsgivere og Arbejdere, og at disse ofte ubarte til aaben Krig. Nu foreligger der her et Forslag, som gaar ud paa at stifte Fred og søge at undgaa denne Krigstilstand, og saa forstaar jeg ikke ret, hvorledes man kan sige: Vi ville ikke have et saadant Forslag som dette, der gaar ud paa at stifte en saadan social Fred. Jeg maa være berettiget til at spørge: Vil man da, at Krigstilstanden skal fortsættes. Der er jo ofte rettet den Vebredelse mod Arbejderne, at de ønske denne Krig. Jeg er da glad ved, at jeg her staar og taler for et Lovforslag, som søger at afslutte Krigens, og her taler jeg i fuld Overensstemmelse med alle de Arbejdere, jeg sender, navnlig med alle de organiserede Arbejdere. De private Voldgiftsretter ere jo ogsaa, som omtalt, fremkomne ved Arbejdernes Initiativ. Jeg synes ikke, man skulde stille sig paa det Standpunkt at sige: Vi ville fortsætte den sociale Krig, men hellere indtage det Standpunkt, at man siger: Vi ville indstrænge den sociale Krig i størst mulig Udstrækning. Det er i alt Fald det Standpunkt, jeg stiller mig paa. De Bemærkninger, der fremkom fra det ærede Medlem, tror jeg ikke ere holdbare, og jeg tror ikke, de ville modvirke dette Lovforslag. Det ærede Medlem kaldte Loven en Undtagelseslov og fandt, at det var i højeste Grad urigtigt at byde de næ-